

MARKÓ
BÉLA
A szeretet
pokla

MARKÓ
BÉLA
A szeretet
pokla

Hetvenöt szonett

Bookart, 2026

ELLENSÚLY

A borítót Részegh Botond készítette

ISBN 978-630-6769-05-6

© Markó Béla, 2026

© Bookart, 2026

*Mind több derű, mind több vihar mögöttem.
Tücsökcirpelés, varjúkárogás.
Repülőtér vagy vasútállomás.
Terjeszkedik a táj, ahonnan jöttem.*

*Az otthon nem kisebb, hanem nagyobb.
Több szerelem. Több gyűlölet. Több kétely.
Kevesebb feladat. Több számbavétel.
Nem mondom, hogy leszek. Hiszen vagyok.*

*Kapaszkodom. Hátral színes mező.
Felgyűlt már, ami volt. És egyre nő.
Fogy a víz, fogy a fény. Így a tetőre*

*érek hamar. Van-e még nehezék,
hogyan fel ne billenjen a múlt? Elég
súly van-e még elől? S mennyi időre?*

VISSZA AZ ÉLETBE

*Frida Kahlo: A dadám és én, 1937,
olaj, fém, 30,5 x 35 cm,
Museo Dolores Olmedo, Mexikóváros*

Készen vagy még a kezdetektől fogva,
mert minden éjszaka ugyanazok
fejed fölött a langyos csillagok,
és mintha ugyanaz a tej csorogna

arcodra, s lassan csecsemőnek látnak,
hiszen fordítva múlik életed,
hogymondták rád az ítéletet,
majd érthetetlen suttogásba zártak,

míg napról napra kevesebb leszel,
de sírásodra senki sem felel,
s később nem is sírsz, azt is elfelejted,

ha már a születés volt a halál,
esélyed van, hogy a rend visszaáll:
fájdalmadat amnéziába rejted.

2018. október 19.

DIEGÓVAL A HALÁL

*Frida Kahlo: A törött oszlop, 1944,
olaj, vászon farostrá húzva, 39,8 x 30,5 cm,
Museo Dolores Olmedo, Mexikóváros*

Akár egy piros paradicsomot,
a szívedet a karóról letépi,
s a kezét, mint egy tárgyat, kicseréli,
ha ujjain a lé végigcsorog,

hogytiszta kézzel bonthassa tovább
a belső részeket, s ha újra véres,
majd hozzátörli festőköpenyéhez,
amíg a törött oszlopon nyomát

sem lenni többé már az élő húsnak,
s csak egy élettelen váztól búcsúzhat,
ki szeretett, de mégis szétszedett,

vagy tán éppen azért, hogy itt maradjon
emlékek nélkül az innenső parton
romos hídfőként az emlékezet.

2018. október 20.

ISMÉTLŐDŐ TEST

*Frida Kahlo: Az élet virága, 1944,
olaj, farost, 28 x 19,8 cm,
Museo Dolores Olmedo, Mexikóváros*

Szeretnék majd egy ismétlődő testet,
nem számít, hogy a lélekkel mi van,
ha lelketlenül éltek annyian,
mert valami maradandót kerestek

a fel-felizzó lágynövényi tűzben,
s nem értették, hogy ez a lényege,
hisz más nem fűti, csak saját heve,
magától izzik s pusztul felhevülten,

amíg kihűl, hogy feltámadjon újra,
egyre virágzóbb, egyre véresebb,
és körös-körül minden csupa seb,

de végül ismét önmagához bújva
alussza álmát, aztán lánggra kap,
s szirmot növeszt megint: rőt szárnyakat.

2018. október 21.

JELEK AZ ÉGEI-TENGEREN

Csillag parázslik ott fent. Vagy talán
egy repülőgép távolodik lassan?
Fontos-e ez? Fénylik, de láthatatlan,
hogy mit szed szét hatalmas asztalán,

és mit rak össze a mindenható,
aki ugyancsak tűz. Ugyancsak lángol.
Mégsem mutat meg semmit sem magából.
Elképzelhetem. Semmi sem való,

csak jel, csak szó, csak villanás, csak hullám.
Csak következmény. Kagylótörmeléken
kialvó tajték. Romlatlan egészben

rejtőzködő romok. Képlékeny gyurmán
rugalmas gyermekkéz. Ennyi az Isten.
S csak rengeti a tengert. Hogy segítsen!

Nea Potidea, 2024. augusztus 12.

ISTENEK NYOMA

Olykor csendben, máskor meg kiabálva
egy-egy sirály fölöttünk elrepül.
Mint akinek ott fent van a hazája,
s ha földre száll, vagy tengerbe merül

egy pillanatra, semmi más, csupán
kíváncsiság, esetleg éhség, szomjúság,
de nem titkos vágy valami után,
ami nincs. Hullámok áttetsző húsát

szétmarcangolni, majd szállni tovább,
úgy tűnik, ennyi. Istenek nyomát
keresni fent a levegőben. Feljebb,

csak feljebb mind? Micsoda tévedés!
Az otthon itt van. Álom. Ébredés.
Sár. Bűz. Fent csak sóvárgó esőfelleg.

Nea Potidea, 2024. augusztus 15.

SZÜLETÉSNAPI LEVÉL

Fried Istvánnak szeretettel

Hellén partról köszöntelek, tanár úr,
hol a sirály ugyanúgy szól ma is,
mint réges-régen, ugyanoda visz
a hullámverés, hiszen láthatárul

nem a tér, csak a végtelen idő
vesz körbe minket, míg ellátni innen
az istenek honáig, itt van minden,
amit megírtak, elhal, majd kinő,

tőled tudom, nem az számít, Kazinczy
költése-e, vagy épp egy mostani
poéta míve, mert szétbontani

úgysem lehet, nem is szabad, de hinni
kell makacsul, hogy a mai magyar
költő és Horác is egyet akar.

Nea Potidea, 2024 augusztusában

HOSSZÚ EGYÜTTLÉT

Egymással szemben két tükör. Ahogy
önmagát mutogatja oda-vissza,
mindkettő a másikat sokasítja.
Nem látja senki, hogy milyen vagyok

és milyen vagy, hiszen arcunkra hullhat
a nyitott ablakon akármikor
egy árnyék, vagy egy váratlan sikoly
megrendíthet még minket, úgysem tudhat

már senki semmit kettőnkéről, csupán
ami egy hosszú együttlét után
történik mással is. Tükrünkbe néznek,

s magukra látnak csak. Miénk marad,
ami közös, ha majd vége szakad
előbb-utóbb a boldog tükrözésnek.

2024. szeptember 25.

FELEJTÉS

Nehéz a könnyűség. El kell szakadni
mindentől, ami még idekötött
füvek, fák, könyvek és kövek között.
Mit nehezezként kaptál, visszaadni

valakinek. Mindegy is, hogy kinek.
A lényeg az, hogy magadat eloldhasd,
s mi eddig rád fagyott, végre felolvaszd.
Csak így lehet. Csakis így éri meg.

Mondj le magadról, hogy magad lehess.
Légy könnyű, és repülj, hogy el ne ess!
Kár gyűjteni. Visszahúzhat egy emlék.

Akkor szállhatsz, ha minden itt marad.
Ha nem kapaszkodsz, akkor vagy szabad.
Élsz még, és nem tudod, hogy ez a nemlét.

2024. szeptember 28.

SÖTÉTSÉG

Ha sötét lesz, a rigóról leválik
a fütty a lomb közt, s hallatszik tovább,
míg a madárnak nem lelni nyomát
a feketeségben, pedig idáig

éppen fordítva volt, most a zenének
van pontosan behatárolható
helye a kertben, nem függ már a szó
attól, hogy ki szól, végre visszatérhet

oda, ahonnan egykor vétetett,
mert nem tőlünk való, és életet
sem belőlünk nyert, épp ellenkezőleg,

a vers volt előbb, s később hangszere,
nem mindegy persze, mit kezdesz vele,
de tőle fél a sötétség, nem tőled.

2024. szeptember 29.

CSUKOTT SZÁJ

*Edvard Munch: Kétségbeesés, 1894,
olaj, vászon, 92 x 73 cm,
Munchmuseet, Oslo*

Ha már nem is sikoltasz. A sikoly
reményt jelent. Nem emberi. De hátha
meghallják, és mégsem marad magára
senki emberfia. Valaki szól,

valaki visszafordul majd a hídon.
Az is lehet, hogy integet neked.
És jön feléd. Mert végre észrevett.
Azért sikoltottál, hogy szóra bírjon?

Igen. Hullámzanak a végtelen
ecsetvonások. Most úgy érkezem,
hogy távozom. Miközben egybefolynak

vörösek, kékek, zöldek és lilák.
Csukott szem, csukott száj, csukott világ.
Kijárat a sincs többé a sikolynak.

2024. október 23.